

Papp Attila Zsolt

ARANY JÁNOS HANGJA A RÁDIÓBAN

A Független Nyugalomról elnevezett villa udvarán, leghátul van egy tó és egy pad annak a partján, ahol megpihenek néha, mikor megérkezem egy másik villából, amelyet Diodatiról neveztek el, és amely távol, nagyon távol innen, nem csoda, hogy megfárad az utazó. A Villa Diodati is egy tó partján fekszik, és ott született a romantika, majd megölték, aztán feltámadt újra győzedelmesen.

A Független Nyugalomba mindig egyedül érkezem, ide nem követnek vámpírok és egyéb emberszabású kreatúrák, azok inkább egy tenger felé menetelnek, hogy kollektív, rituális öngyilkosságot kövessenek el benne, amíg én ezen a padon nézem a rezzenéstelen fűszálakat, nem kérdezve, *miért nő, hogyha leszárad,* mert nem nő, tehát le sem szárad, csak egyszerűen létezik, felesleges tehát minden esti, reggeli és délutáni kérdés. És nem tudhatom, csak sejtem, hogy eközben valahol kitör egy vulkán, és emberek tömegei menekülnek a forró láva elől, míg Pompejig el nem érnek, vagy egy pilóta több ezer méter magasan hátradől a székben, szemére húzza a sapkáját, és jóízűen álmodik halott szerelméről, akivel *tengerpart bús fövenyén,*

és egy titkos atomkísérlet majdnem
balul sül el, de végül senki
nem tudja meg, hogy mégis van Isten,
arról nem beszélve, hogy egy szonda
a Holdon, miután átvergődött
a Nyugalom Tengerén, megpillantja
Armstrongék tépett zászlórongyait.
Mindez itt a felismerhetetlenségig
lehalkított moraj csupán, még
az sem hallatszana, ahogyan
a fű nő, hogyha nőne egyáltalán.
Itt, ebben a világvégi csendben
egyetlen hang hallatszik, egy régi,
recsegő rádióadó, valami
valószínűtlenül öreg felvételtől
Arany János hangja, éppen
az *Epilogust* mondja, egymás után
többször, mintha beakadt volna
a lemez a stúdióban, majd
ugyancsak ő, *unt mesterünk*, azon
a fáradt és bölcs hangján egy másik,
ismeretlen költeményt, amelyet
alig hallani a recsegéstől, csak
annyi szűrődik ide belőle, hogy
Villa Diodati, Villa Diodati.